

இரத்தின தீபம்

அமரர் கந்தையா இரத்தினம் நினைவாக

16. 09. 2016

யாழ்ப்பாணம்
“உதயன்” பத்திரிகையின்
புனைபெயர் கலைஞரும்

சாவகச்சேரியைப் பிறப்பிடமாகவும்
யாழ். சுண்டிக் குழியை வசிப்பிடமாகவும் கொண்டவருமாகிய

கந்தையா கிரத்தினம்
அவர்களின்

அந்தியேட்டி
நினைவு மலர்

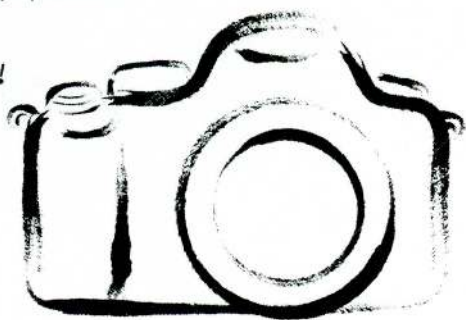
இரத்தின தீபம்

16.09.2016

கவிதையாக்கம்
சுண்டிக் குழியூர்
கவிஞர் கலாபூசுணம் கூத்தாடி வி. சி. குஞ்சிதபாதம்

திஜங்களை எல்லாம் திடுவாக்கி
புஜங்களை கொண்டு - நவ் ரவாக்கிசு
தந்த புகழ் ஓலியே !
எம்முள் திஜமான திடுவே !!

விண்ணப்பம்

நல்லைநகர் நா யகனே!
நலமீயும் வித் தகனே!
எல்லை கடந் தெமக்கு
ஏற்ற மளிப் பவனே!
தொல்லை துணித் திட்ட
தூயவனாம் இரத்தி னத்தை
வல்லவனா யுன் கழலில்
வளமீந்து வைத் திடையா!

- குடும்பத்தினர்

அமரர் கந்தையா இரத்தினம்

மண்ணில் : 24. 01. 1947

விண்ணில்: 03. 08. 2016

திதி நிர்ணய வெண்பா

ஆடிப்பிரதமை பூர்வாசை ஆயிலியம்
தேடித் திருப்பாதம் சென்றடைந்தார் - ஸ்ரீவிட்டு
வீசுகழ் இரத்தினனார் விசும்பிடையே விரைத்திட்டார்
தேசவிறை திருவழகன் தான்.

1985 இல் அமரர்

உ.
சிவமயம்

வ்நாயகர் துத்

திருச்சிற்றம்பலம்

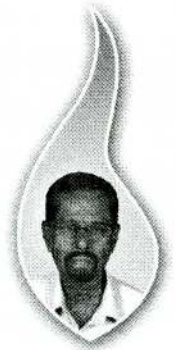
ஐந்து கரத்தனை ஆனை முகத்தனை
இந்தின் இளம்பிறை போலும் எயிற்றனை
நந்தி மகன்தனை ஞானக் கொழுந்தினை
புந்தியில் வைத்து அடி போற்றுகின்றேனே.

தேவாரம்

ஓசை யொலியெலா மானாய் நீயே
உலகக் கொருவனாய் நின்றாய் நீயே
வாச மலரெலாமானாய் நீயே
மலையான் மருகனாய் நின்றாய் நீயே
பேசப் பெரிதும் இனியாய் நீயே
பிரானாய் அடியென் மேல் வைத்தாய் நீயே
தேச விளக்கெலாம் மானாய் நீயே
திருவையாறகலாத செம் பொற் சோதி

தருவாசகம்

குறைவில்லா நிறைவே சோதில்லா அமுதே
ஆறிலாக் ருகாமுஞ்சடர்க்குன்றே
மாயையுமாய் மறையின் பொருளுமாய் வந்தென்
மனத்திடை மன்னிய மன்னே
சிறை பெறா நீர்போல் சிந்தை வாய்ப் பாயும்
திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
இறைவனே நீ என் உடலிடங் கொண்டாய்
இனியன்னை என்னிரக் கேளே

தருவ்சைப்பா

நையாத் மனத்தினை நைவிப்பாய் இத்தெருவே
ஐயா நீ உலாப்போந்த அன்று முதல் இன்று வரை
ஐயாத் தொழுதருவி கண்ணாரச் சொரிந்தாலும்
செய்யாயோ அருள் கோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே

தருப்பல்லாண்டு

ஆரார் வந்தார் அமரர் குழாத்தில்
அணியுடை ஆதிரை நாள்
நாராயணனொடு நான்முகன்
அங்கி இரவியும் இந்திரனும்
தேரார் வீதியில் தேவர் குழாங்கள்
திசையனைத்தும் நிறைந்து
காரார் தொல் புகழ் பாடியும் ஆடியும்
பல்லாண்டு கூறுதுமே

தருப்புராணம்

இறவாத இன்ப அன்பு வேண்டிப்பின் வேண்டுகிறாள்
பிறவாமை வேண்டும் மீண்டும் பிறபுண்டேல் - உன்னையென்றும்
மறவாமை வேண்டும் இன்னும் வேண்டும் நான் மகிழ்ந்து பாடி
அறவா நீ ஆடும் போதுன் அடியின் கீழ் இருக்க என்றார்.

தருப்பகழ்

துள்ளுமத வேட்டை கனையாலே
தொல்லை நெடு நீலக் கடலாலே
மெல்ல வரு சோலைக் குயிலாலே
மெய்யுருக மானைத் தழுவாதே
தெள்ள தமிழ் பாடத் தெளிவோனே
செய்ய குமரேசத் திரண்னோனே
வள்ளல் தொழு ஞான கழலோனே
வள்ளி மணவாளப் பெருமானே

அம்பாள் துத்

தனந்தரும் கல்விதரும் ஒருநாளும் தளர்வறியா
மனந்தரும் தெய்வ வடிவுந் தரும்நெஞ்சில் வஞ்சமில்லா
இனந்தரும் நல்லன எல்லாம் தரும் அன்பர் என்பவர்க்கே
கனந்தரும் பூங்குழலாள் அபிராமி கடைக்கண்களே

காயத்தர் மந்தரம்

ஓம்
பூர் புவஸ் ஸ்வக
தத் ஸவீர்துர் வரேண்யம்
பர்கோ தேவஸ்ய தீமஹி
திய் யோ யோந ப்ரசோதயாத்
ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

**காலஞ்சென்ற புகைப்படக் கலைஞர்
திரு. கந்தையா இரத்தினம் அவர்களின்
வாழ்க்கை வரலாறு**

ஆழிசூழில் பிலங்கை அமைவது வடபால்
மேழிசே ரிலங்கும் சாவகச் சேரியில்
தலையென மிளிரும் தனித்துவ நகரில்
கலைபல கொழிக்கும் கவினுறு குடியில்
கந்தையாவுடன் மீனாட்சி யம்மையும்
சிந்தை சிறந்திட இயற்றிய தவத்தால்
இரத்தினம் எனும்பே ரினியவன் தோன்றினன்
இரத்தினத்தின் இணை யிலாத் தங்கையாய்
மங்கையர்க்கரசியார் மா தவத் துதித்தனள்
குடும்பச் சிறப்பைக் குவையம் தன்னில்
இடுக்க ணின்றியே இயற்றிய இரத்தினம்
கமலா தேவியின் கரந்தனைப் பற்றிட

ரமேசெனும் இளவலைக் குழந்தையாய்க் கொண்டனன்
 தவநிறைப் புதல்வனாய் தரணியில் உயர்ந்தவன்
 கஜமுகன் ஹாட்வெயர் நிறுவனம் தன்னில்
 விற்பனை முகவராய் முது நிலை பெற்றனன்.
 கல்வியி லோங்கிய கந்தையா இரத்தினம்
 ஒளிப்படத் துறையில் ஓங்கி உயர்ந்தனன்.
 வடமாகாண வளர் பிறை யாகவே
 திடமுட னுயர்ந்த ஞானம்ஸ் ஸ்ரூடியோ
 அன்புடனீந்த அரும்பெரும் வாய்ப்பால்
 இன்பமாய் வாழும் இதந்தனைப் பெற்றனன்.
 சந்திரா வெனும் சால்புகொள் மாங்கையை
 சிந்தனை சிறந்தநல் மருகியா யேற்றனன்.
 அன்னவர் ஆற்றிய அரும்பெரும் தவத்தால்
 கிசோவர்மா, சபிசனா ஆகிய இருவரும்
 பேரர்கள் வரிசையில் பெரும்பே ரீந்தனர்.
 மகிழ்ச்சியின் எல்லையின் மகத்துவம் காண
 தளர்ச்சி யின்றியே தனித்துவம் பேணினன்.
 அன்பினா லாண்ட இரத்தின வள்ளலார்
 உயர்நிலை பேணும் “உதயன்” நாழிதளில்
 படப்பிடிப் பாளராய் பாங்குடன் சேவையை
 திடமுட னாற்றிய கடமையின் திண்மை
 மடமையை யொழித்த நல் வாய்மையின் வண்மை.
 அன்பினா லாண்ட இரத்தின வள்ளலார்
 துன்பியல் தம்மைத் துணையென விடுத்து
 என்பது உருகிட எமையழு வைத்து
 மன்னவன்மலரடி மகிழ்ந்துறைந் தனனே!

ஓம் சாந்தி!

இறைகழ லேகினையே!

சுனென், சுகன், ஸெருசுகன்

அப்பா! அப்பா! வெனவே
அன்புக் குல முறையால்
இப்பார் மடி தனிலே
இனியாரை நா மழைப்போம்?
அப்பா வுன் கண்மணிகள்
அலறித் துவள் கையிலே
இப்பார் தனை விடுத்து
இறைகழ லேகினையே!

வெந்திட ஏன் பிரிந்தாய்?

தங்கை

மாதவம் செய்து பெற்றேன்
மதிமிகு உடன் பிறப்பாய்
கோதிலாக் கொள்கை தன்னால்
குவலயம் தனிலே யென்னை
தீதிலா வழியிற் செல்ல
திசைதனைத் தெருட்டி நாளும்
வேதனை தனிலே நானும்
வெந்திட ஏன் பிரிந்தாய்!

பஞ்செனவே பறந்ததென்னே!

உரர்ப்புஷைதள்

கொஞ்சமொழி பேசிக் குலவித் திரிகையிலே

நெஞ்ச குளிருதென நெக்குருகி நீ மகிழ்ந்தாய்
அஞ்சகமே எனஎம்மை அள்ளி அணைத்திடுவாய்

ஆரமுதே எனவமுதம் அருகிருந்து ஊட்டிடுவா
பிஞ்சுமனதுக்குப் பிடித்த கதை களெல்லாம்

விஞ்சு மழலையிலே விரைவாகச் சொல்லிடுவா
தஞ்சமே நீ என்று தாரணியில் நாமிருக்க

பஞ்செனவே பறந்ததென்னே! பரிஷ்டனே சொல்லாடு

பரவி நிறையுதும்மா!

பெருமகன்

பெரியப்பா என் றழைத்து (ப்)

பேரன்பு காட்டி நின்றோம்

வித்தாரச் சொல் லதனில்

விசையாகக் கட் டுண்டோம்

சித்திரமாய் மாறி விட்ட

நித்திலமே நின் நினைவு

பத்திரமாய் எம் மனதில்

பரவி நிறையு தப்பா!

**சென்றிட்டாய் சித்தமெல்லாம் கலங்குதையா!
மருதகன்**

பாலுடனே தேன்கலந்த வாறு போல
பைந்தமிழில் மாமாவெனப் பகரும் நாளில்
ஞாலமதில் நாம் சிறப்பாய் வாழ்வதற்கு
நல்லையருள் வேண்டி நிதம் நீ தொழுதாய்!
கோலமுடன் கொள்கைதமைப் பற்றி யாங்கே
குலவுகையில் குணச்சிறப்பு ஒளிரக் கண்டோம்
சீலமெலாம் சித்திபெறச் சிவனை நாடி (ச)
சென்றிட்டாய் சித்தமெலாம் கலங்குதையா!

**பிதற்றுகிறோம் நாமிங்கே!
சைத்துனிகன் சைத்துனிகன்**

மைத்துனரே! என்று நிதம்
மனதார நா மழைக்க
சத்தான வார்த்தை களால்
முத்தாக நீ யுதிர்வாய்!
சத்தியமே உந்த னுயிர்
சரித்திரமே யுன் வாழ்வு
பித்தனடி சேர்ந்து விட்டாய்
பிதற்றுகிறோம் நா மிங்கே!

பெருமனதுக் கீடுண்டோ !

உருரூர் உருநீர்

அன்பொழுகப்பே சிடுவாய்
அமுதநிலை பேணிடு வாய்
துன்பச் சுமைக ளெலாம்
தூர விலக் கிடுவாய்
இன்னல் தமைக் களைந்து
ஈர்ந்திடுவா யெம் மிதயம்
பின்னிப் படர்ந்த வுந்தன்
பெருமனதுக் கீடுண்டோ?

சிந்தையிலே என்றென்றும் நிலைக்குமையா !

அன்புடையார்

பந்தமுடன் பாசமெலாம் பாகா யோட (ப்)
பார்தனிலே பாங்குடனே வாழ்ந்த கோவே!
சந்ததமும் உனதுஎழில் வதன மீந்த
சாந்தநிலை எமதுமனச் சிறை யிலாட
அந்தரத்தில் எமையுலகி லுழல விட்டு
ஆண்டவனின் அருளொழுகு திருத்தா னேற்ற
கந்தரனே! இரத்தினமே! உந்த னாட்சி
சிந்தையிலே என்றென்றும் நிலைக் குமையா!

உடலுயிர் சாம்புதையோ !

ருண்பர்தன்

உள்ளமும் உயிரும் கூம்ப
உரைத்திடும் வகையே தின்றி
கள்ளமாய்க் கடுகிச் சென்றாய்
கலங்குமெம் முள்ளம் தம்மை
வள்ளலாய் நீ மிளிர்ந்து
வழங்கிய வனப்பை யெல்லாம்
உள்ளத்தே நாளு மெண்ணி
உடலுயிர் சாம்பு தையோ!

விமலனே விளம்புவாயே!

ருண்பர்தன்

தண்மதி அனைய செம்மை
தமிழ்திர் சொல்லின் வண்மை
கண்ணெதிர் தோன்றா நின்ற
கனந்தவுன் விதயத் திண்மை
மண்ணவர் மதிக்க வாழ்ந்த
மதி நலம் மறுகி வீழ
விண்ணிடை யேன் விரைந்தாய்?
விமலனே! விளம்புவாயே!

மலர்ப்பதம் ஏகினாயே!

ரூண்பர்தஸ்

உலகினைப் படைத்துக் காத்து
உவந்ததை யழிக்கு மாசான்
பலபடப் பரந்த ஜோதி
பனிமதிச் சடையன் பாதம்
நலம்பெற நாளு மேத்தி
நாயதாய் மாறி, நெஞ்ச
மலமதை யறவே நீக்கி
மலர்ப் பதம் ஏகி னாயே!

தேற்றம்

குலைந்திடல் தின்னமன்றோ ?

பாட்டுடைத் தலைவன், தில்லை
பதம் பிடித் தாடுங் கூத்து
காட்டிடும் தொழில்க னைந்தும்
கருணையின் வடிவே யாகும்
நாட்டிய அரங்கி லேறும்
நடிகரின் இயல்பே போல (க்)
கூட்டினை விட்டே யாவி
குலைந்திடல் தின்னமன்றோ?

தொல்லையிரும் பிறவிச் சூழும் தளை நீக்கி
அல்லலறுத் தானந்தம் ஆக்கியதே - எல்லை
மருவா நெறியளிக்கும் வாதவூர் எங்கோன்
திருவாசகம் என்னுந் தேன்.

சீவபுராணம்

நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க
கோகழி யாண்ட குருமனிதன் தாள் வாழ்க
ஆகம மாகிநின்று அண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க
ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடி வாழ்க
வேகம் கெடுத்தாண்ட வேந்தன் அடி வெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்தன் பெய்கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்தன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரம்குவிவார் உள்மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரம்குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன் கழல்வெல்க

ஈசன் அடி போற்றி எந்தை அடிபோற்றி
 தேசன் அடிபோற்றி சிவன்சே வாடிபோற்றி
 நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி
 மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி
 சீரார் பெருந்துறை நம் தேவன் அடிபோற்றி
 ஆராத இன்பம் அருளுமலை போற்றி
 சிவன் அவன்என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
 அவன் அருளாலே அவன்தான் வணங்கிச்
 சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுரணத் தன்னை
 முந்தை வினைமுழுதும் ஓய உரைப்பன்யான்
 கண்ணுதலான் தன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
 எண்ணுதற்கு எட்டா எழிலால் கழல் இறைஞ்சி
 விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியாய்
 எண்ணிறந்து எல்லை இலாதானே நிற்பெருஞ்சீர்
 பொல்லா வினையேன் புகழுமாறு ஒன்றறியேன்
 புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
 பல்மிகு மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகித்
 கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
 வல்லகர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
 செல்லா நின்றித் தாவர சங்கமத்தள்
 எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்
 மெய்யே உன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுந்றேன்
 உய்யஎன் உள்ளத்தள் ஓங்கார மாய்நின்ற
 மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
 ஐயா என ஓங்கி ஆழிந்து அகன்ற நுண்ணியனே
 வெய்யாய் தணியாய் இயமான னாம்விமலா
 பொய்யா யினஎல்லாம் போயக வந்தருளி
 மெய்ஞ்ஞானம் ஆகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்கடரே
 எஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே

இன்பமுந் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே
 அன்பருக்கு அன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாய்
 சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே
 ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
 சுர்த்து என்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே
 சுர்த்த மெய்ஞ்ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தம் கருத்திக்
 நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
 போகதும் வரவும் புணர்வும் இலாப் புண்ணியனே
 காக்கும் என் காவலனே காண்பரிய பேர் ஓளிய
 ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தாமிக்காய் நின்ற
 தோற்றச் சுடர் ஓளியாய் சொல்லாத நுண் உணர்வாய்
 மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்து அறிவாம்
 தேற்றனே தேற்றத் தெளிவே என்சிந்தனையுள்
 ஊற்றானா உண்ணார் அமுதே உடையானே
 வேற்று விகார விடக்குடம்பின் உட்கிடப்ப
 ஆற்றேன்எம் ஐயா அரனேஓ என்றுஎன்று
 போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
 மீட்டுஇங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
 கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே
 நள்ளிருளில் நடடம் பயின்றாடும் நாதனே
 தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
 அல்லற பிறவி அறுப்பானே ஓஎன்று
 சொல்லற்கு அரியானைச் சொல்லித் திருவடிக் கீழ்ச்
 சொல்லிய பாட்டின் பொருள்உணர்ந்து சொல்லுவார்
 செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக் கீழ்ப்
 பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து.

திருச்சிற்றம்பலம்

முற்றம்

அன்பும் அருளும்

மக்களை மக்களாக வாழ்விப்பது அன்பும் அருளுமேயாம். நாசகத்திகள் தலைகாட்டாத வண்ணம் தடைசெய்து இன்பத்தை வழங்குவது அன்பும் அருளுமேயாம். மக்களை நன்னெறியில் அழைத்துச் செல்வது அன்பும் அருளுமேயாம். இவ்விரு அருமைமிகு உணர்ச்சிகளை மக்கள் இழப்பராயின் நரகத்தின் நிரந்தர உரிமையாளர்களாகி விடுகின்றார்கள். “அருளும்.அன்பும் நீக்கி நீங்காநிரயம் கொள்பவர்” என்று புறநானூறு பேசுகின்றது. அத்தகையாரோடு இணங்கற்க என்று ஆணையிடுகின்றது. தேவையை நிறைவு செய்துகொள்வதற்காகக் கூட இப் பண்புணர்ச்சிகளைக் கைவிடலாகாது. அங்ஙனம் கைவிடுபவர்கள் அறிவுடையவர்களல்லர் என்று தமிழ் மகள் கூறுகின்றாள். தலைவன் பொருள்வயிற் பரியப் போகின்றான் என்றசெய்தியைக் கேட்ட தலைவி, தோழியிடம் அறம் பேசுகின்றாள். அருளையும் அன்பையும் துறந்து பொருளீட்டுதல் தமிழ்ப் பண்பாடல்ல. அறிவுடைமையுமல்ல.

“அருளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம்
புல்லார் புரள விடல்”

என்பது தமிழ்மறை. “இதனை அறிந்தும் தலைவர் பொருள் வாயின் அகலுவாராயின், அவர் அறிவுடையவரே ஆகுக.” என்று இகழ்ச்சிக் குறிப்பில் பேசுகின்றாள் தலைமகள்.

“அருளுமன்பு நீக்கித் துணை துறந்து
பொருளவயிற் பிரிவோ ருரவோ ராயின்
உரவோ ருரவோ ராக”

என்பது பாடல். அருளும் அன்பும் தவழ்ந்த வாழ்க்கையே வாழ்க்கை என்று பேசும் தமிழ் நாகரிகத்தை என்னென்போம்

உலகத் தொடர்பு நிறைந்த வாழ்க்கையில் எங்கும் அன்பைக் கண்டு, அன்பைச் செலுத்துவது அருள். தொடர்புடையார் மாட்டு எழும் பரிவுணர்ச்சி அன்பு. ஆனால், கடவுட் காட்சியில் கலந்த வாழ்க்கையில் வேறொரு துறையாக அமைந்து விளக்கம் நல்குகிறது. அங்கு முழு முதற் பொருள் உயிர்கள் மாட்டுக் காட்டும் பரிவுணர்ச்சி அருள். அவ் வருளைப் பெறுவதற்காக ஆண்டவன் பால் உயிர்கள் கொள்ளும் பரிவே அன்பு. அவ் அன்பும் அருளும் கலக்கின்ற பொழுது அறம் தோன்றுகிறது. இதனை,

“யாஅ மிரப்பவை பொருளும் பொன்னும் போகமும்
அல்ல நின்பால்
அருளும் அன்பும் அறனும் மூன்றும்
உருளிணர் கடம்பின் ஒலிதாரோயே”

என்று பரிபாடல் விளக்குகிறது. “உன்தன் வார் கழற்கு அன்பு எனக்கு நிரந்தரமாய் அருளாய் நின்னை ஏத்தமுழுவதுமே” என்பது மணிவாசகர் மணிமொழி. அருளின்றி அன்பில்லை. அன்பின்றி அருளில்லை. இவ் விரண்டுமின்றி அறம் இல்லை. எனவே, அருளும் அன்பும் கொண்டு அறம் பலசெய்துவாழுமுயல்வோமாக!

பணம் சம்பாதிப்பது வாழ்வில் முக்கியம்தான்.
எப்படிச் செலவு செய்வது என்பது அடுத்தவிட முக்கியமானது.
தவறான செலவு எனினும் தப்பான சம்பாதிப்பு எனினும்
சம்பாதிக்காமல் கிறுப்பது மேல்.
காச நும்கை ஆளக்கூடாது. காச நாம் ஆளவேண்டும்.

நான் அறிவேன்

“நான் அறிவேன்” என்றவுடன் பயப்படுகிறீர்களா? “காட்டிக் கொடுத்து விடுவேனோ” என்று கவலைப்படுகிறீர்களா? அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் நேரிடாது. பயப்படாதீர்கள். தைரியமாகக் கட்டுரையைப் படியுங்கள்.

“போதாமை என்ற மனப் பண்பு பெரும்பாலான மக்களிடையே பரவியுள்ளது. “போதும் என்ற பண்பு ஒரு சிலரிடத்தில்தான் உள்ளது. “போதும் என்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து” என்பது ஏட்டளவில்தான். செயலில் இல்லை. அதனாலன்றோ எமர்சன். “போதுமென்ற மனத்தை எவ்வாறு அடைவது என்று காட்டுவதும், எவ்வாறு இன்னும் பெருக்கிக் கொள்வது என்ற எண்ணத்தினை அழிப்பதுமே தூய பெருநெறி” என்றார்.

“வேண்டாமமை என்னும் செருக்கு” என்றார் திருவள்ளுவர். “ஆசை யறுமின்கள் ஆசை யறுமின்கள்” என்றார் திருமூலர். “போதும் என்று திருப்தியடைந்த பூரண மனந்தான் பூரண ஐசுவரியமாகும்” நபிகள் நாயகம். “போதும் என்ற மனோபாவத்துடன் பறவைகளைப் போல வாழ வேண்டும்” என்றார் மகாத்மா. ஆகவே, “போதாமை” என்ற மனோநிலை எல்லோராலும் வெறுக்கப்படுகின்றது. “இன்னும் வேண்டும்” என்ற இப் பிணிக்கு மருந்து நீதியும் நடுவுநிலைமையும் ஆகும்.

“போதாது” என்று சொல்கின்றவர்களில் சிலர் இயற்கையாகவே தேவையுள்ள நிலையில் இருப்பார்கள். அவர்கள் கடமைகளைச் செய்தும் பெறவேண்டியவற்றைப் பெறாது வருந்துவார்கள். “உழைத்ததின் பயனைக் காணாமே” என்று கவலைப்படுவார்கள். அவர்கள் நிலை இரங்கத்தக்கதொன்றாகும்.

பெரும்பாலானோர் கடமையைச் செய்யமாட்டார்கள். செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்யமாட்டார்கள். கடமையைச் செய்யாமலே உரிமையைப் பெற முயல்வார்கள். கடமை என்பதொன்று உண்டு என்பதையே மறந்து விடுவார்கள். அத்தகையருள் ஒருவர்தான். “நான்

அறிவேன்” என்றார். “பெற வேண்டியவற்றின் பாக்கியை நான் அறிவேன்” என்று கூறுகிறார். அவரது ஆசை தீராத ஆசையாக இருக்கின்றது.

அன்பரின் ஆசை வெறுக்கத்தக்கது அல்ல. தீயது அல்ல. போற்றத்தக்கது. புகழ்த்தக்கது. அன்பரின் “இன்னும் வேண்டும்” என்ற ஆசை பொன்னைப் பற்றியது அல்ல. பொரளைப் பற்றியது அல்ல. பேராவியற்கையைப் பற்றியது. இன்பத்துள் இன்பத்தைப் பற்றியது. அறவாழி அந்தனைத் தாள் சேர்தலைப் பற்றியது. அன்பரின் விருப்பம் சற்றே நிறைவேறியது. ஆண்டவனைக் கண்டார். கண் குளிரக் கண்டார். மாலமுதப் பெருங்கடலை மண்ணிலே கண்டார். துன்பம் துடைக்கும் தூய சோதியைக் கண்டார். நெஞ்சத்தைக் கோவிலாகக் கொண்ட நிமலனைக் கண்டார். அகம் நெகக் கண்டார். அன்புருகக் கண்டார். இன்பப் பெரு வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்தார். ஆனாலும், எல்லாம் சிறிது காலம், கண்ணால் கண்ட திரு உரு மறைத்தது. கண்ணால் கண்ட இறைவன் மறைந்தான். அன்பரைத் தனியே விட்டுச் சென்றான். இன்பத்தின் அனுபவம் இடையறவுபட்டது. பிரிவினால் வருந்துகின்றார் அன்பர். புலம்புகின்றார். பிரிவுத் துன்பம் கொடிய துன்பமல்லவா? “இனியார்ப் பிரிவு இன்னாது” என்பது பொய்யாமொழியல்லவா? பிரிவாற்றாமையால் திண்வரை உருளவும், தீயில் வீழ்கவும், செழுங்கடல் புகவும் எண்ணுகின்றார்.

“உன்றான் வார்கழற்கு அன்பெனக்கு

நிரந்தரமாய் அருளாய்”

என்று இரந்து வேண்டுகின்றார்.

தினையின் பாகமும் பிரியாமலிருக்க வேண்டுகிறார். இந்த உரிமையைக் கேட்கின்ற பொழுது அன்பர் தனது நிலையைச் சிந்தித்துப் பார்க்கின்றார். நீதியுணர்ச்சியோடு, நடுவு நிலைமை உள்ளத்தோடு சிந்தித்துப் பார்க்கின்றார். அறனறிந்து ஆன்றமைந்த அமைச்சரல்லவா? சிந்தனையின் முடிவில் அவர் தம்மை உணர்ந்தார். தம் குறையை உணர்ந்தார். தமது குறையை,

“தண்மலரிட்டு முட்டா நிறைஞ்சேன்”

“ஆமாறுன் திருவடிக்கே அகங்குழையேன். அன்புருகேன்”

“விரையார்ந்த மலர்தூவேன்: வியத்தலரேன் நயந்துருகேன்!”

என்று சொல்லுகின்றார். இருப்பினும் திருவடி இன்பத்தைப் பெற விரும்புகின்றேன். கடமையைச் செய்யாது உரிமையைப் பெற விரும்புகின்றேன். எனனே அதிசயம்! என்று சிந்திக்கின்றார் அன்பர்.

“எச்சம் அறிவேன் நான் எனக்கு இருக்கின்றதை அறியேன்” என்பது மணிவாசகர் வாக்கு.

கடவுள் உண்டா? கடவுள் என்று ஒன்று இருந்தால் ஒருவர் துன்பத்தையும் மற்றவர் இன்பத்தையும் அனுபவிப்பானேன்? எத்துணையோ கோயில்களில் பூசைகள் நடந்தும் நாட்டைப் பஞ்சம் நலிப்பானேன்? என்றெல்லாம் கேட்கின்ற அன்பர்களுக்கு அடிகளின் சிந்தனை பதில் கூறுகின்றது.

கருமையாக உழைத்து நேர்மையாக வாழ்ந்தால்
தொடர்வதற்குப் பலர் ஆரம்பார்கள்.

பொய் பேசாதே!

உண்மை கூறு!

எவர்க்கும் அஞ்சாதே!

வாழ்வில் நம்பிக்கைகொள்!

வாழ்ந்துகாட்டு!

உன்னையும்!

உற்சாகம் கொள்!

உலகம் உன்னைத் தொடரும்.

நற்சீந்தனை - ஸ்வர்ஷேகாஷ்ரீ

தன்னம்பிக்கை

- தன்னம்பிக்கை கொண்டிருந்த ஒரு சிலருடைய வரலாறே உலக சரித்திரமாகும்.
- உன்னை நீயே பலவீனன் என்று நினைத்துக் கொள்வது மிகப் பெரிய பாவம். உன்னை விட உயர்ந்தவர் யாருமில்லை. பிரம்மமே நீ என்பதை அனுபவம் மூலம் தெரிந்துகொள்.
- முன்வினை, அது இது என்பதையெல்லாம் தூக்கி வீசியெறி. முற்பிறவியின் வினைப் பயனால் இப்போது நீ இந்தப் பிறவியை எடுத்திருப்பது உண்மையானால், நல்ல செயல்களைச் செய்வதன் மூலம் முற் பிறவியின் தீய பலன்களை அழித்து, இந்தப் பிறவியிலேயே நீ ஏன் ஜீவன்முக்தனாகக் கூடாது? விடுதலை அல்லது ஆத்மஞானம் உன் கைகளிலேயே இருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்துகொள்.
- உன்னிடம் அளவற்ற நம்பிக்கையை வளர்த்துக்கொள். பிறகு அந்த நம்பிக்கையை நாட்டிற்கு வழங்கு.
- நானும் நீங்களும் நாம் ஒவ்வொருவரும் ரிசஷியாவோம் என்ற தன்னம்பிக்கை நமக்கு ஏற்பட வேண்டும். நமக்குள் எல்லா ஆற்றலும் இருப்பதால் நம்மால் உலகத்தையே இயக்க முடியும்.

■ இளைஞர்களே! எனது நம்பிக்கை எல்லாம் உங்களிடம் தான் இருக்கின்றது. நமது தாய்த் திரு நாட்டின் அறைகூவலுக்குச் செவிசாய்ப்பீர்களா? உங்களுக்கு என்னிடம் நம்பிக்கை இருக்குமானால் என்னை நம்புவதற்குரிய தைரியம் இருக்குமானால், ஒளிமயமான எதிர்காலம் உங்களுக்குக் காத்து நிற்கின்றது என்பேன். எதற்கும் கலங்காத நம்பிக்கை, எதற்கும் தளராத தன்னம்பிக்கை வேண்டும். சிறுவனாக இருந்தபோது எனக்கு என்னிடம் அத்தகைய தன்னம்பிக்கை இருந்தது. உங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் உங்களிடத்தில் நம்பிக்கை இருக்க வேண்டும். அளப்பரிய ஆற்றல் உங்கள ஒவ்வொருவருடைய ஆன்மாவிலும் அடங்கிக் கிடக்கின்றது என்பதில், உங்கள் முயற்சியால் இந்தியா மறுமலர்ச்சி பெறும், புதிய இந்தியா உருவாகிவிடும் என்பதில் உங்களுக்கு அசையாத நம்பிக்கை எழவேண்டும்.

ஒழுக்கம்

■ உலகிலுள்ள மதங்கள் எல்லாம் உயிரற்ற வெறும் கேலிக் கூத்தாக இருக்கின்றன. இப்பொழுது உலகத்திற்கு தேவைப்படுவது ஒழுக்கம் தான். தன்னலம் சிறிதும் இல்லாமல், நிறைந்த அன்புடன் பழகுபவர்களே இப்போது உலகத்திற்குத் தேவைப்படுகின்றனர். இத்தகைய அன்புடையவர் சொல்கின்ற ஒவ்வொரு சொல்லும் இடியோசை போல எங்கும் முழங்கும்.

■ சுயநலமே ஒழுக்கக்கேடு. சுயநலமின்மையே நல்லொழுக்கம். இது தான் ஒழுக்கத்திற்கு நாம் கொடுக்கக் கூடிய ஒரே இலக்கணமாகும்.

- ஒரு மனிதன் குற்றம் குறைகளுடன் தாழ்வுற்று இருப்பதற்குக் காரணம், அவன் உயர்ந்த இலட்சியங்களை அறியாததுதான். அவன் தவறுகள் செய்வதற்கு காரணமும் அதுவே தான். நல்லவற்றை அவனுக்குப் போதியுங்கள். அவன் திருந்தி நல்லவன் ஆகிவிடுவான்.
- துரதிசுட்ட வசமாக இந்த வாழ்க்கையில் மக்களில் பெரும் பாலானவர்கள் எந்த விதமான ஓர் உயர்ந்த இலட்சியமும் இல்லாமல், இருளடைந்த இந்த வாழ்க்கையில் தட்டுத் தடுமாறிச் சென்றுகொண்டிருக்கின்றனர். ஊயர்ந்த இலட்சிய முள்ள ஒருவன் ஆயிரம் தவறுகள் செய்தால், இலட்சியம் இல்லாமல் வாழ்பவன் ஐம்பதினாயிரம் தவறுகளைச் செய்வான் என்று நான் உறுதியாகச் சொல்வேன். எனவே, உயர்ந்த ஓர் இலட்சியத்தைக் கொண்டிருப்பது மேலானது.
- சிந்தனையின் தொண்ணூறு சதவிகித ஆற்றல் சாதாரண மனிதனால் வீணாக்கப்படுகிறது. எனவே, தொடர்ந்து அவன் பெரிய தவறுகளைச் செய்து கொண்டே இருக்கின்றான். சுரியான பயிற்சியைப் பெற்ற மனிதனோ மனமோ ஒரு போதும் தவறுசெய்வதில்லை.
- நமது பிரார்த்தனையில் இறைவனை நாம் நம் அனைவருக்கும் தந்தையாக ஒப்புக்கொண்டு, நமது தினசரி வாழ்வில் ஒவ்வொரு மனிதனையும் நமது சகோதரனாக நடத்தாமல் போனால், அதனால் என்ன நன்மை ஏற்படும்?
- பிறரது குறைகளைப் பற்றி ஒரு போதும் பேசாதே. ஆவை எவ்வளவு கெட்டவையானாலும் சரி. அதனால் எந்தப் பயனும் என்றும் விளைவதில்லை. ஒருவனுடைய குற்றங்களைப் பற்றி

- பேசுவதனால் அவனுக்கு ஒரு நாளும் நீ உதவி செய்தவனாகமாட்டாய். மாறாக அவனுக்கும் கேடு செய்து, உனக்கும் கேடு இளைத்துக் கொள்கின்றாய்.
- கீழ்த்தரமான தந்திரங்களாலும் இந்த உலகில் மகத்தான காரியம் எதனையும் சாதித்துவிட முடியாது. இது என் உறுதியான நம்பிக்கை.
- ஆசாரம் என்ற சொல் அகத் தூய்மையையும் குறிக்கும். புறத் தூய்மையையும் குறிக்கும். புறத்தூய்மையை நீராலும், சாஸ்திரங்கள் கூறும் முறைப்படி நடப்பதனாலும் பெற முடியும். பொய் சொல்லாமை, பிறருக்கு நன்மை செய்தல் ஆகிய வற்றால் அகத்தூய்மை ஏற்படும்.
- உண்மை, தூய்மை, சுயநலமின்மை ஆகிய இந்த மூன்றும் எங்கெல்லாம் காணப்படுகின்றனவோ, அவற்றைப் பெற்றிருப்பவர்களை நகக்கக்கூடிய ஆற்றல் விண்ணுலகிலோ மண்ணுலகிலோ எங்கும் கிடையாது. இந்த மூன்றையும் பெற்றுள்ள ஒருவனப் பிரபஞ்சம் முழுவதுமே எதிர்த்து நின்றாலும் அதை எதிர்த்து நிற்கக் கூடிய ஆற்றல் அவனுக்கு உண்டு.
- தாய் நாடு, மக்கள் சமுதாயம், சத்தியம் இவற்றை உண்மையாகவே நேசித்து எவன் பணிவுடன் நடக்கிறானோ, அவனால் உலகத்தையே ஓர் அசைப்பு அசைத்துவிட முடியும். ஆற்றல்களுக்கெல்லாம் அடிப்படையாய் இருப்பது ஒழுக்கமே யன்றி வேறு எதுவுமன்று.
- எல்லாரிடத்திலும் சம அன்பு கொள்ளுதல் மிகக் கடுமையான ஓர் ஒழுக்கமாகும். இந்த ஒழுக்கமின்றி முக்தி கிட்டாது.

■ எந்தக் காலத்திலும் தைரியத்தை இழக்காதே. சாப்பிடும் போதும் உடுத்தும் போதும் படுக்கும் போதும் பாடும் போதும் விளையாடும் போதும், மகிழ்ச்சியிலும், நோயிலும் எப்போதும் மிகவும் உயர்ந்த ஒழுக்கத்துடன் கூடிய தைரியத்தை உன்னிடமிருந்து வெளிப்படுத்து. அதன் பிறகுதான் மகா சக்தியான ஜகன்மாதாவின் கருணையைப் பெறுவாய்.

■ உங்களுக்கு வேண்டியதெல்லாம் ஒழுக்கமும் ஆண்மையும் தான். கோழைத்தனமின்மை, பாவமின்மை, பலவீனமின்மை இவையே தேவை. மற்றவை தாமாகவே உங்களைத் தேடி வரும். ஊள்ளத்தைத் தூண்டக் கூடிய, உணர்ச்சியை எழுப்பக்கூடிய கேளிக்கை, களியாட்டங்களுக்குச் செல்ல வேண்டாம். நாடக மேடைகளை நாட வேண்டாம்.

தவறு செய்வது இயல்பு.

தவறு செய்யா தமனிதர்களே இல்லை.

ஆனால் அது உன்னைத் தின்னும் வரை கிடந்து உழலாதே.

எழு!

வீரியத்துடன் எழு!

Arise! யோசி.

எங்கே தவறினாய் என்று.

பின்னர் தொடர்ந்து நட!

இல்லாவிட்டால் உலகம் உன்னைப் பின்னேதள்ளிவிடும்.

பாசமிரு குடும்பத்துடன் அமரர்

அமரர், பாரியார் மற்றும் பெறாமகன்

கண்ணீர்க் காணிக்கை

தேயு: 24. 01. 1947

தேயு: 03. 08. 2016

அமர்

கந்தையா இரத்தினம்

அண்ணாள் பரிவாக் துயறழ்ந்துகொடும் அழைப்பதின்ருக்த
எமது அழகத் அனுதாபங்களைத் தெரிவித்தல் கொச்சிக்குறாம்
அண்ணாள் அக்தா சாத்தியமைய பிரார்த்திக்கின்றோம்

இவ்வழியில் மட்டுமே
பெயர்கை பங்கு
பொருள் வீத
அன்புமகன்

கண்ணீர் அஞ்சலீகை

மணிமகிழ்

24

01

1947

கண்ணீர்க்கிழ்

03

08

2016

அமர் கந்தையா ரட்ணம்

அவர்கை

அழகமுள்ள வாழ்க்கையின்

அழியாத அடிக்கையாய்

அவனிலே வாழ்ந்துவந்தே!

உமை நனைத்து நிரொன்ன வாழ்க்கைகள்

எம் நெஞ்சில் நிகழ் நிறுவாட

தாம் உமாக்கு எழுது கண்ணீர்ப்

முத்தகளைக் காணிக்கையாக்குகின்றோம்.

அக்காரின் பரிவால் துயறழ்ந்துகொடும் அண்ணாள் அழைப்பதின்ருக்த
எமது அழகத் அனுதாபங்களைத் தெரிவித்தல் கொச்சிக்குறாம்
அண்ணாள் அக்தா சாத்தியமைய பிரார்த்திக்கின்றோம்.

ஸ்ரீ சங்க 11 சங்க 1

நெல்லக்கண்டு குறிப்பத்தினர்

எங்கே?

உன்னுடனே வாழ்ந் திட்ட
உயர் தரும நெறி யெங்கே?
கன்னலென அமு தீந்த
கனிந்திட்ட வாழ் வெங்கே?
துன்பமெலாம் துடைத் தழித்த
தாய எழிற் சிரிப் பெங்கே?
அன்பதனால் அர வணைத்த
ஆணழகே நீ யெங்கே?

- துணைவி

நன்றி

“காலத்தினால் செய்த நன்றி சிறிது எனினும்
ஞாலத்தின் மாணங் பெரிது”

அன்பிற்கோர் அணிகலனாய் பண்பிற்கோர் இலக்கணமாய் செயற்திறனுக்
கோர் வித்தகனாய். விருந்தோம்பலில் ஒப்பற்றவனாய் வாழ்ந்த எம் குடும்பத்
தலைவன் கந்தையா இரத்தினம் விண்ணுலகம் உற்றமை கேட்டறிந்து
அத்துயரில் பங்கு கொண்டு அனுதாபம், ஆறுதல், வழங்கிய அன்பர்,
உற்றார், உறவினர் மற்றும் நண்பர்களுக்கும் இரங்கல் செய்தி அனுப்பிய
அனுதாபிகளுக்கும் இரங்கல் அஞ்சலி வெளியிட்ட அன்பு நெஞ்சங்களுக்கும்
மற்றும் இறுதிச்சடங்கு, தகனக்கிரியைகளில் இணைந்து கொண்டோர்க்கும்
இம்மலரினை சிறந்த முறையில் பதிந்தளித்த d'signarts நிறுவனத்தினருக்கும்
இன்று நிகழும் இவ் வைபவத்தில் கலந்து சிறப்பிக்கும் உங்களுக்கும்
எங்கள் உள்ளம் மறவா நன்றிகள் உரித்தாகும்.

கச்சேரி கிழக்கு ஒழுங்கை,
16.09.2016

அன்புடன்
குடும்பத்தினர்

கீதாசாரம்

எது நடந்ததோ அது நன்றாகவே நடந்தது
எது நடக்கிறதோ அது நன்றாகவே நடக்கிறது
எது நடக்க இருக்கிறதோ
அதுவும் நன்றாகவே நடக்கும்
உன்னுடையதை எதை நீ இழந்தாய்?
எதற்காக நீ அழுகிறாய்?
எதை நீ கொண்டு வந்தாய் அதை நீ இழப்பதற்கு?
எதை நீ படைத்திருந்தாய் அது வீணாவதற்கு?
எதை நீ எடுத்திக் கொண்டாயோ
அது இங்கிருந்தே எடுக்கப்பட்டது
எதைக் கொடுத்தாயோ
அது இங்கேயே கொடுக்கப்பட்டது
எது இன்று உன்னுடையதோ
அது நானை மற்றொருவருடையதாகிறது
மற்றொரு நாள் வேறொருவருடையதாகும்
இதுவே உலக நியதியும்
எனது படைப்பின் சாரம்சமுமாகும்.

— பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்

